

Zátonyra futott életem záporozik elő a fűből,
mindegyre a bogárangyalos házakból, de tudom,
van remény. Hát eröm lesz-e? Titeket keresni,
elmenni tihozzátok, akik szerettetek engemet.
Kitárva a karom, kitárva szeptemberi mezőnek,
fekszem a mankók mellett, fényes virradatkor,
egyetlen hazámban, sántán, mint egy hontalan.

GÁL FARKAS

Egy érintéstől

*Egy érintéstől felpörög
bennem a befalazott emlék.
Szirmokból épült arcodat
az évek romhalmazzá tették.*

*A szégyen futóárkai
bennünket két irányba vittek.
Forró szelekkel birkózom
csapdájában kenyérnek, hitnek.*

*Csillag karcolja homlokom,
vagyok hínáros öblök foglya.
Csábít korbácsos óceán
olvadt üvegként ringó pokla.
Hív az örvényes messzeség,
de vérem esküszik a rögre.
Odüsszeuszként így vagyok
a dal árbócahoz kötözve.*

*Tudom, benned a cédrusok
erdeje régen elvirágzott,
herélt hitűek loptak el
homlokod mögül minden álmot
és csak dadogsz, ha felpörög
egy érintésemtől az emlék.*

*Ha fieszták várának is,
már nem hiszem, hogy veled mennék.*

Levél se rezzen

*Levél se rezzen. Csillagok
gyémántja porzik, mint a kéve.
Tavirózsák hulláitól
feketedik a vizek kékje.*

*Dombok — a táj lágy keblei.
Dúvadjai az éjszakának.
Csak gyökerében hisz a fa,
ágai közt sakálok járnak.*

*A tarkón lőtt csönd elterül,
nyitott szája párálló árok.
Atomnyi béke motoz itt,
testében rakéta szilánkok.*

*Térdeplő borjak a tanyák,
fehér homlokuk sárba hajlik.
Szívem fölmetszi sáslevél,
fájdalmam Dózsáig nyilallik.*

*Ordítozzatok jegenyék,
horganyzott lombotok szakadjon.
Az égen egy vak keselyű
köröz s várja, hogy megvirradjon.*

